

ת"פ 57839/12/13 - מדינת ישראל נגד י' ר'

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 57839-12-13 מדינת ישראל נ' ר'

בפני
בעניין: כבוד השופט אביטל חן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
י' ר'

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות שעניינן תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 25/6/13 תקף הנאשם את בתו, שהייתה אז בת 22 שנים וגרם לה חבלות של ממש.

הנאשם מצא את המתלוננת בחדרה, עם גבר, כשתחתונים בלבד לגופה. הנאשם אחז את המתלוננת בידה, הפילה ארצה, היכה אותה וגרם לה שריטה בצווארה, משך בשערותיה וקרע בכוח את השרשרת שענדה על צווארה.

המתלוננת נמלטה לחדר השירותים הסמוך ונעלה את עצמה בפנים. הנאשם פתח בכוח את דלת חדר השירותים, הדף את המתלוננת לקיר, תוך הוא מאיים עליה כי יהרגה.

טיעוני הצדדים לעונש

בהתייחס לנסיבות האירוע, סבורה התביעה כי מתחם הענישה נע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר.

לטעמה של התביעה יש למקם עניינו של הנאשם בחלקו האמצעי של המתחם. בהעדר עבר פלילי של הנאשם מבקשת התביעה להשית עליו 8 חודשי מאסר.

מנגד, התייחס ב"כ הנאשם למחלה ממנה סובלת המתלוננת, לרצונו של הנאשם להגן על בתו ולאבדן השליטה במעשיו,

שעה שסבר כי בתו מנוצלת על ידי גבר זר.

בטיעוניו לעונש מתייחס הסנגור להמלצת החיובית של שירות המבחן לפיה הנאשם שיתף פעולה בטיפול בו שולב, לכך שהמתלוננת מחלה לאביה, מתוך הכרתה כי פעל מתוך רצון להגן עליה.

בשל החשש כי הנאשם יאבד עבודתו כרב בישיבה, מבקש הסנגור להימנע מהרשעת הנאשם.

בדבריו האחרונים לבית המשפט סיפר הנאשם על הקושי שעבר בשנתיים שחלפו ממועד ביצוע העבירה, על הטיפול שעבר שהביא לשינוי בתפיסה שלו ועל החרטה שחש. הנאשם ביקש כי בית המשפט יעשה כל שניתן כדי שלא ייפגע מקור פרנסתו.

תסקיר שירות המבחן

הנאשם בן 63 נשוי ואב ל-10 ילדים בגילאי 14-31 שנים, מתגורר ב-***** ומשנת 1992 עובד בישיבה כמורה.

הנאשם תיאר בפני שירות המבחן כי בשנים האחרונות חווה מעין התקפי זעם, במהלכם התקשה לשלוט בלשונו. בהמלצת שירות המבחן, החל הנאשם טיפול פרטני לפני כ-10 חודשים, וכן שולב בקבוצה להורים אלימים. על פי הדיווחים, הנאשם משתף פעולה, מתייבץ למפגשים ומתקדם בטיפול.

הנאשם הביע שביעות רצון מהטיפול אותו הוא עובר וביטא רצון להמשיך את הטיפול הקבוצתי הפרטני.

לנאשם הרשעות מהשנים 2000 ו-2002 בעבירות שעניינן ביצוע עבודות בנייה ללא היתר ואי קיום צווי בית משפט, בגין יידון לתשלום קנסות.

ביחס לעבירה הנוכחית, סיפר הנאשם כי ביום האירוע, רעייתו והוא ננעלו מחוץ לביתם, בזמן שבתו שהתה בבית, עם אותו בחור שאותו אין הוא מכיר. משהצליח הנאשם להיכנס לביתו נכנס לחדרה של בתו וגירש את הבחור שהיה עמה. לדבריו, ייתכן כי שרט את בתו בטעות, לאחר שהפילה ארצה וכי רדף אחריה משנמלטה מפניו.

בשיחה שקיים שירות המבחן עם רעיית הנאשם, עולה כי שניים מילדיהם סובלים מבעיות פסיכיאטריות. **המתלוננת סובלת מהפרעה דו קוטבית** ולאורך השנים חוו הוריה קשיים בגידולה, נוכח התנהגויות קשות אותם הפנתה כלפי אחיה, בין היתר כאלו הנוגדות את אורח חייהם החרדי.

עוד סיפרה הרעייה על היותו של הנאשם אב מסור, הדואג לילדיו ועושה ככל יכולתו להתנהג באופן חיובי. מנגד, תיארה קושי של הנאשם להביע עצמו ולשתף ברגשותיו. מדי פעם, ובתקופה שקדמה לאירוע נשוא כתב האישום נהג הנאשם

לאבד שליטה ונהג בתוקפנות. להתרשמות שירות המבחן נוטה רעיית הנאשם, לגונן על הנאשם ומתקשה לחשוף פרטים שליליים בהתנהגותו ובאופיו.

בענין יחסיו של הנאשם עם המתלוננת, סיפרה כי מאז האירוע השתפרה מערכת היחסים בין השניים.

נוכח העובדה שהנאשם משולב בטיפול סביב האלימות שנקט נגד בתו, משתף פעולה ומתקדם בטיפול, ובשל נטילת האחריות על ידו, ממליץ שירות המבחן להשית על הנאשם צו מבחן למשך שנה, מאסר מותנה והתחייבות להימנע מביצוע עבירה.

דין וגזירת דין

בהתאם לכללי הבניית ענישה, יש לגזור את עונשו של הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה, שעניינו קיומו של יחס הולם בין חומרת נסיבות העבירה ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש שיש להטיל עליו.

מתחם העונש ההולם

הערך החברתי המוגן בעבירה שביצע הנאשם הינו הגנה על גופם, ביטחונם וכבודם של בני אנוש. במקרה שבפני מדובר בפגיעה בינונית, והחומרה נובעת בין היתר מכך שהעבירה בוצעה על ידי אבי המתלוננת, אשר אמור להוות עבורה מקור לביטחון ולתמיכה. בעת האירוע היתה המתלוננת בת כ-22 שנה.

הנאשם הורשע בביצוע עבירת חבלה של ממש אך אין להתעלם מכך שמדובר בתקיפת בתו שלו.

על חומרתן של עבירות האלימות במשפחה נאמר בע"פ 6758/09 פלוני נ' מדינת ישראל, כדלקמן:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. (...) יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם הגדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; (...) לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית... ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה."

בע"פ 2037/92 יצחק בן דוד נ' מדינת ישראל, נפסק:

"בית המשפט מצווה לשרש את התופעה של אלימות שבתוככי המשפחה, שנעשית יותר ויותר למכת המדינה, וכן מצווה הוא להגן על הצד המוכה, שלא תמיד כוחו עומד לו להגן על עצמו. הרתעה זו צריך והינתן לה ביטוי על ידי השתת עונש מאסר משמעותי, למען ישמעו ויראו, הן מי שהורשע במעשה אלימות והן עבריינים בכח."

בחינת הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים החל ממאסרים קצרים לריצוי בעבודות שירות וכלה במאסרים לתקופות ארוכות מאחורי סורג ובריה, תלוי בטיב האלימות, במשכה ובנזק שנגרם.

בת"פ (שלום-כפר סבא) 2167/09 מדינת ישראל נ' בכר (מיום 27/3/12) הושתו 10 חודשי מותנים, צו מבחן לשנה, והתחייבות בסך 10,000 ₪, על אב שסטר לבתו באופן חד פעמי והותיר על פניה סימן, באותו מקרה הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת קטין בידי אחראי, שהינה עבירה חמורה מהעבירה בה הורשע הנאשם שבפני.

במקרה זה, דובר בנאשם בעל עבר פלילי רחוק (שתי הרשעות ישנות מאד באלימות, לא מסוג אלימות במשפחה), המקיים אורח חיים תקין. הנאשם הסכים להשתתף בהליך טיפולי, ולא נשנו אירועים דומים בחלוף הזמן הארוך ממועד ביצוע העבירה.

בת"פ (פ"ת) 12025-03-09 מדינת ישראל נ' גיטקר (3/6/10), הורשע נאשם על פי הודאתו בביצוע שתי עבירות נפרדות של תקיפת קטין על ידי אחראי וגרימת חבלה של ממש. הנאשם היכה את בנו הקטין, הצליף בו עם חגורה, ונידון לשישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

בת"פ (עכו) 42423-01-11 מדינת ישראל נ' קרסנטי (25.7.12), הורשע נאשם על פי הודאתו בביצוע עבירה של תקיפת קטין על ידי אחראי, גרימת חבלה של ממש ועבירות נוספות. הנאשם תקף את בנו הקטין במועדים שונים ובמשך תקופה של מספר חודשים באמצעות גופו, וכן באמצעות חגורה. הוא נידון לארבעה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד עונשים נלווים.

מלבד עבירת התקיפה ביצע הנאשם עבירה שעניינה איומים. מידת הפגיעה בערך המוגן הינה גבוהה משאיים הנאשם על בתו כי יהרגה, שעה שהוא דולק אחריה ותוקף אותה באופן פיזי.

נתתי דעתי, לביצוע העבירה על רקע מחלת המאניה דיפרסיה ממנה סובלת המתלוננת, אשר על פי החומר שהוצג בפני, מובילה אותה להתנהגויות מסכנות ופרובוקטיביות, להשפעת המחלה על בני הבית ולרצונו של הנאשם להגן על בתו, תוך איבוד עשתונות למראה עיניו.

למען הסר ספק יובהר כי הנאשם פעל באופן בלתי ראוי ואין בדברים כדי להצדיק את התנהגותו. יודגש כי על פי המידע הקיים בפניי, פעל הנאשם באלימות ברגע של חולשה ואיבוד שליטה ולא כשיטת חינוך בה הינו מאמין, ובה עושה שימוש בשגרה.

לאחר שבחנתי את הנסיבות בתיק, את הערך המוגן ומידת הפגיעה בו ואת הפסיקה הנוהגת, ראיתי לקבוע כי מתחם הענישה ההולם באירוע שבפני נע בין מאסר מותנה ל 6 חודשי מאסר, שאפשר שירוצו בדרך של עבודות שירות.

העונש המתאים לנאשם

במסגרת גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, עליהן ניתן ללמוד מתסקיר שירות המבחן ומטיעוני הצדדים.

הנאשם נטל אחריות מלאה על ביצוע העבירות והביע חרטה כנה על מעשיו, מתוך הכרה כי פעל באופן מוטעה.

בהמלצת שירות המבחן, החל הנאשם טיפול פרטני והן קבוצתי, ועל פי הדיווחים הינו משתף פעולה באופן מלא עם הטיפול ונתרם ממנו.

לנאשם עבר פלילי רחוק בהרשעות בעבירות שאינן ממין הענין. ממועד ביצוע העבירות לא נפתחו תיקים פליליים נגד הנאשם.

התרשמתי לאחר שמיעת טענות הצדדים ומעיון בתסקיר כי מדובר באב הסובל מאוד ממצבה הנפשי של בתו. הנאשם אדם חרדי, שומר מצוות ובנסיבות המתוארות מצא את בתו כאשר תחתונים בלבד לגופה עם גבר זר בחדרה שבביתו.

קל להבין למצוקתו של הנאשם עקב המחזה שנגלה לעיניו והוא הסביר מאוחר יותר כי חש שבתו מנוצלת. אין צורך להסביר כי מעשיה של הבת מנוגדים לאורח החיים בבית ההורים ועל רקע הדברים האמורים ניתן להבין מדוע איבד הנאשם את עשתונותיו.

הואיל ואין מדובר בדרך של חינוך אלא בתקיפה על רקע פרץ רגשות נקודתי, לא ראיתי להחמיר עם הנאשם.

אין בדברי אלו משום רמז לתמיכה במעשיו של הנאשם אשר הורשע בדינו אך הנסיבות המתוארות הינן נסיבות משפחתיות עצובות וקשות.

בנסיבות העניין מקבל את המלצת שירות המבחן ודן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. שלושה חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך תקופה בת 36 חודשים מהיום, אם יעבור הנאשם משך תקופה זו עבירות אלימות נגד הגוף.
 2. קנס כספי בסך 1,000 ₪ אשר ישולם בארבעה תשלומים שווים החל מיום 11.1.16.
 3. ניתן בזאת צו מבחן למשך שנה.
- הנאשם ישתף פעולה עם גורמי הטיפול של שירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, 23 דצמבר 2015, בנוכחות הצדדים.